

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici  
Spisová značka: 12Sas/1/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0823100177  
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Mikulajová  
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2024:0823100177.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici, v konaní pred sudkyňou JUDr. Drahomírou Mikulajovou, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. B. XXX/XX, XXX XX D., proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 27.04.2023, o výšku starobného dôchodku, takto

### rozhodol:

I. Súd rozhodnutie generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 27.04.2023 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

II. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu dôvodne vynaložených trov konania v úplnom rozsahu (100%), v sume, aká bude vyčíslená v uznesení o výške trov konania vydanom po právoplatnosti tohto rozsudku, a to v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia o výške trov.

### o d ô v o d n e n i e:

#### Administratívne konanie a prvostupňové rozhodnutie

1. O žiadosti žalobcu zo dňa 3. septembra 2013 o priznanie starobného dôchodku od dovŕšenia fyzického veku 55 rokov, t. j. od 7. septembra 2006 rozhodla Sociálna poisťovňa ústredie (ďalej len „prvostupňový orgán verejnej správy“) Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 07. februára 2023 tak, že podľa § 65 a § 274, § 293z a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Zákon o sociálnom poistení“ alebo „ZoSP“ alebo „zákon č. 461/2003 Z. z.“) žalobcovi priznala od 3. septembra 2010 starobný dôchodok vo výške 75,20 eur mesačne, ktorý na základe jednotlivých, vo výroku rozhodnutia citovaných valorizačných zvýšení postupne zvýšila až na sumu 170 eur mesačne od 1. januára 2023 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“).

2. Prvostupňový orgán verejnej správy rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovi vznikol nárok na starobný dôchodok, pretože dosiahol dôchodkový vek v období od 1. januára 2004 do 31. decembra 2007 a získal 10 rokov obdobia dôchodkového poistenia, t. j. splnil podmienky vyplývajúce z ust. § 65 ods. 1 a § 293z ZoSP. Zároveň získal viac ako 25 rokov obdobia dôchodkového poistenia, vrátane doby služby, čím splnil podmienky nároku na starobný dôchodok aj s poukazom na § 274 ods. 1 ZoSP, podľa ktorého sa nároky, vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie priznávajú do 31. decembra 2023. Žalobca vykonával zamestnanie zaradené do I. kategórie funkcií, a to od 1. októbra 1970 do 28. februára 1971 (náhradná vojenská služba) a od 1. marca 1971 do 31. decembra 1999 bol príslušníkom Policajného zboru. Uvedená doba služby, spolu s dobou služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, ktorá bola od 1. januára 2000 do 30. novembra 2011 zaradená do III. pracovnej kategórie, bola zhodnotená pre nárok žalobcu na výsluhový dôchodok a určenie jeho sumy celkom v rozsahu 41 rokov a 71 dní, čo vyplynulo z potvrdení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-

OSZ-46.512-8/2013-VZ zo dňa 31. decembra 2013 a č. SPOU-OSZ-46.512-10/2014-VZ zo dňa 18. júna 2014. Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: SPC-OSZ-VZ-46.512-1/2011 z 23. januára 2012 bol žalobcovi podľa § 38, § 39, § 58, § 60 a v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) priznaný od 1. decembra 2011 výsluhový dôchodok.

3. Prvostupňový orgán verejnej správy konštatoval, že k 7. septembru 2006, kedy žalobca dosiahol fyzický vek 55 rokov, získal 14 251 dní dôchodkového poistenia, čo pri jednom roku dôchodkového poistenia v rozsahu 365 dní predstavuje 39 rokov a 16 dní dôchodkového poistenia s tým, že pri posudzovaní jeho nároku na starobný dôchodok a určenie jeho sumy boli zhodnotené všetky preukázané obdobia dôchodkového poistenia, vrátane doby jeho služby príslušníka Policajného zboru. Keďže suma starobného dôchodku pri zachovaní nárokov vyplývajúcich zo zvýhodnenej kategórie funkcií v zmysle § 274 ods. 2 ZoSP nesmie byť nižšia ako suma určená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 (t. j. podľa zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, a to vrátane úpravy starobného dôchodku podľa zákona č. 306/2002 Z. z. v znení zákona č. 639/2002 Z. z. a zvýšenia dôchodku podľa zákona č. 222/2003 Z. z.), určil sumu starobného dôchodku žalobcu postupom vyplývajúcim zo zákona č. 461/2003 Z. z. aj postupom vyplývajúcim zo zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení.

4. Pri výpočte sumy starobného dôchodku žalobcu postupom podľa ZoSP vychádzal prvostupňový orgán verejnej správy z § 66 ods. 1 a určil ho ako súčin priemerného osobného mzdového bodu žalobcu, obdobia jeho dôchodkového poistenia (vrátane doby služby príslušníka Policajného zboru) získaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok a aktuálnej dôchodkovej hodnoty. Z rozhodujúceho obdobia kalendárnych rokov 1984 až 2005 zistil prvostupňový orgán verejnej správy priemerný osobný mzdový bod žalobcu hodnotou 2,0338 (po jeho úprave podľa § 63 ods. 3 písm. g) ZoSP) a vychádzal z aktuálnej dôchodkovej hodnoty platnej v čase vzniku nároku na výplatu dôchodkovej dávky, t. j. v roku 2010 vo výške 9,2246 eur. Do vzniku nároku na starobný dôchodok určil jeho sumu vo výške 732,60 eur mesačne. Za obdobie dôchodkového poistenia, vrátane doby služby, ktoré žalobca získal po vzniku nároku na starobný dôchodok, t. j. za obdobie od 7. septembra 2006 do 2. septembra 2010, jeho starobný dôchodok zvýšil o sumu 86,64666 eur, ktorá bola určená ako súčin osobných mzdových bodov 9,3930 a aktuálnej dôchodkovej hodnoty 9,2246 a následne pripočítal ďalšie zvýšenie o 0,5 % za každých 30 dní dôchodkového poistenia získaných po vzniku nároku na dôchodok bez poberania tohto dôchodku, t. j. o 24 % za 1 457 dní dôchodkového poistenia, čo činilo sumu 196,63200 eur. Uvedeným postupom bola suma starobného dôchodku žalobcu podľa ZoSP určená sumou 1 015,8786 eur mesačne, t. j. súčtom súm 732,60 eur, 86,64666 eur a 196,63200 eur. Takto určenú sumu starobného dôchodku žalobcu prvostupňový orgán verejnej správy krátil podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) (ďalej len „Dohovor“) o sumu starobného dôchodku, zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým bola doba služby zhodnotená na účely priznania výsluhového dôchodku. Určil ju ako rozdiel sumy starobného dôchodku (1 015,8786 eur mesačne), ktorá zodpovedá obdobiu celkového dôchodkového poistenia a sumy starobného dôchodku zodpovedajúcej obdobiu dôchodkového poistenia, ktorá bola zhodnotená pre priznanie výsluhového dôchodku (943,05336650 eur). Suma výsluhového dôchodku bola určená ako súčin sumy starobného dôchodku žalobcu vo výške 1 015,87866 eur mesačne a koeficientu 0,92861300, určeného ako podiel obdobia dôchodkového poistenia zhodnoteného na určenie sumy výsluhového dôchodku (39,9506 rokov) a úhrnu obdobia dôchodkového poistenia žalobcu (vrátane doby jeho služby), ktoré bolo zhodnotené pre účely určenia sumy starobného dôchodku z celého obdobia jeho dôchodkového poistenia, t. j. 43,0357 rokov. Rozdiel uvedených súm predstavoval určenú sumu starobného dôchodku žalobcu vo výške 72,90 eur mesačne, ktorá sa na základe jednotlivých, vo výroku rozhodnutia citovaných valorizačných zvýšení postupne zvýšila až na sumu 170 eur mesačne od 1. januára 2023.

5. Sumu starobného dôchodku žalobcu podľa zákona č. 100/1988 Zb. určil prvostupňový orgán verejnej správy z priemerného mesačného zárobku žalobcu vo výške 135 eur za rozhodujúce roky 2005 až 2009. Započítal dobu jeho zamestnania v rozsahu 37 rokov s tým, že na dobu zamestnania pred 18. rokom veku sa neprihliada. Starobný dôchodok tak určil ako 94 % jeho priemerného mesačného zárobku, t. j. 126,90 eur mesačne a za 1 457 dní dôchodkového poistenia, ktoré žalobca získal po vzniku nároku na starobný dôchodok ho zvýšil o 24 % priemerného mesačného zárobku, t. j. o 32,40 eur mesačne na celkovú sumu 159,30 eur mesačne. K tejto sume prvostupňový orgán verejnej správy pripočítal zvýšenie starobného dôchodku vyplývajúce zo zákona č. 306/2002 Z. z. v znení zákona č.

639/2002 Z. z. o 146,72 eur mesačne. Zároveň sumu starobného dôchodku v súlade s § 24 ods. 4 zákona č. 100/1988 Zb. upravil tak, aby nepresiahla sumu 306,02 EUR mesačne. Aj takto určenú sumu starobného dôchodku žalobcu krátil vyššie uvedeným postupom a dospel k sume starobného dôchodku určenej podľa zákona č. 100/1988 Zb. vo výške 14,60 eur mesačne. Uvedená suma predstavovala rozdiel sumy starobného dôchodku žalobcu zodpovedajúcej jeho zamestnaniu vrátane doby služby (306,020 eur mesačne) a sumy starobného dôchodku žalobcu zodpovedajúcej obdobiu dôchodkového poistenia, ktoré bolo zhodnotené na určenie sumy výsluhového dôchodku (291,48107242 eur mesačne). Sumu starobného dôchodku žalobcu vo výške 291,48107242 eur mesačne zodpovedajúcu dobe služby zhodnotenej na určenie sumy výsluhového dôchodku za celé roky prvostupňový orgán verejnej správy určil ako súčin sumy starobného dôchodku žalobcu podľa zákona č. 100/1988 Zb. vo výške 306,020 eur mesačne a koeficientu 0,95249027, ktorý určil ako podiel zamestnania, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku 39 rokov a úhrnu zamestnania (vrátane doby služby), ktoré bolo zhodnotené na sumu starobného dôchodku 40,9453 rokov.

6. Prvostupňový orgán verejnej správy v rozhodnutí ďalej s poukazom na aplikovanú právnu úpravu a konkrétny matematický výpočet konkretizoval jednotlivé zvýšenia sumy priznanej dôchodkovej dávky. Starobný dôchodok bol žalobcovi priznaný s poukazom na § 112 ods. 1 ZoSP len 3 roky spätne odo dňa podanej žiadosti o priznanie starobného dôchodku, t. j. od 3. septembra 2010. Obdobie dôchodkového poistenia, rozhodujúce obdobie na výpočet dôchodku i sumy vymeriavacích základov, ktoré boli pre určenie sumy starobného dôchodku relevantné boli obsiahnuté v osobnom liste dôchodkového poistenia, ktorý tvoril prílohu a neoddeliteľnú súčasť prvostupňového rozhodnutia.

#### Druhostupňové administratívne rozhodnutie

7. O podanom odvolaní žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu rozhodla žalovaná rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 27. apríla 2023 (ďalej len „rozhodnutie žalovanej“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) tak, že odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie.

8. V odôvodnení rozhodnutia žalovaná podrobne zopakovala priebeh administratívneho konania, skutkové zistenia prvostupňového orgánu verejnej správy a ich právne posúdenie a výpočet sumy starobného dôchodku žalobcu podľa ZoSP aj podľa zákona č. 100/1988 Zb. Po preskúmaní prvostupňového rozhodnutia a priloženého administratívneho spisu žalovaná dospela k názoru, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodné. Žalobca podľa žalovanej nepredložil dôkazy, ktorými by spochybnil správnosť rozhodnutia o uplatnenom nároku na starobný dôchodok.

9. K odvolacej námietke žalobcu, že pre krátenie starobného dôchodku aplikáciou čl. 33 Dohovoru bol nesprávne určený úhrn doby poistenia žalovaná uviedla, že ku dňu priznania starobného dôchodku boli zhodnotené všetky preukázané obdobia dôchodkového poistenia, vrátane dôb, ktoré sa za obdobie dôchodkového poistenia podľa ZoSP považujú. Dohovor má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a teda na jeho vykonanie nebolo potrebné prijať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru majú prednosť pred ZoSP a sú priamo záväzné aj pre Sociálnu poisťovňu. Podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru, ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku. Po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení, má výsluhový dôchodok charakter dávky v starobe.

10. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že u žalobcu došlo k poisteniu v dvoch samostatných systémoch dôchodkového poistenia. Pre výšku starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia mu boli hodnotené aj doby zamestnania – služby, ktoré boli súčasne hodnotené pre nárok a výšku výsluhového dôchodku v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia. Úmyslom zákonodarcu bolo, aby súčet výsluhového dôchodku a starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia bol vyšší, alebo aspoň rovnaký, ako suma starobného dôchodku poistenca, ktorý mal všetky doby zamestnania hodnotené len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Dohovor neurčuje spôsob výpočtu dávok z osobitného alebo všeobecného systému poistenia, ten je určený právnymi predpismi jednotlivých štátov. Spôsob výpočtu dávky zo všeobecného systému poistenia pri súbehu

s dávkou z osobitného systému poistenia zákonodarca doteraz v ZoSP neupravil. Z toho dôvodu spôsob určenia sumy starobného dôchodku zo všeobecného systému poistenia pri súbehu s dávkou z osobitného systému poistenia vychádza z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej je Sociálna poisťovňa povinná vypočítať teoretickú sumu starobného dôchodku žiadateľa o túto dávku, t. j. so zhodnotením tak doby tzv. civilného zamestnania, ako aj doby služby a samostatnú výšku starobného dôchodku určiť jej krátením o koeficient, ktorý sa rovná pomeru doby poistenia získanej z osobitného systému poistenia a súčtu všetkých dôb poistenia, získaných tak zo všeobecného systému poistenia, ako aj v osobitnom systéme (R55/2011). Ustanovenia aplikované v súvislosti so žalobcovými dôchodkovými nárokmi sú podľa žalovanej kogentného charakteru, čiže neposkytujú priestor na správne úvahy, na možnosť ich nerešpektovať a neumožňujú žiadnu inú alternatívu rozhodovania.

#### Žaloba, žalobné body a argumentácia žalobcu

11. Včas podanou žalobou (podaná na pošte dňa 13.06.2023, napadnuté rozhodnutie doručené dňa 04.05.2023), a to správnu žalobou v sociálnych veciach v zmysle §§ 199 – 205 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) žalobca žiadal, aby správny súd napadnuté rozhodnutie žalovanej a aj prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni, ústredie na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania, ktoré špecifikoval a vyčíslil. Namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovanej, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku pre nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, nedostačujúce zistenie skutkového stavu na riadne posúdenie veci a podstatné porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

12. Žalobca v žalobe argumentoval, že žalovaná v dávkovom spise disponuje rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: SPC-OSZ-46.512-1/2011 zo dňa 23.01.2012, ktorým mu bol podľa § 38, 39, 58 a 60 zákona č. 328/2002 Z. z. od 01.12.2011 priznaný výsluhový dôchodok. V zmysle uvedeného rozhodnutia dobou trvania služobného pomeru pre nárok na jeho výsluhový dôchodok podľa § 58 zákona č. 328/2002 Z. z. je doba 41 rokov a 71 dní. Z uvedenej doby služobného pomeru mu však podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. patrí výsluhový dôchodok vo výške 60 % určeného základu. Z rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky preto nepochybne vyplýva, že pre určenie konkrétnej sumy priznanej dávky výpočtom podľa § 39 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. nemohlo byť zhodnotené celé obdobie trvania služobného pomeru 41 rokov a 71 dní a ani 39, 9506 rokov uvádzaných žalovanou, odvolávajúc sa na potvrdenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ale len jeho časť – t. j. 30 ukončených rokov, kedy hornú hranicu 60 % základu výsluhový dôchodok dosiahol. Ďalších 11 rokov a 71 dní služby (a poistných odvodov), taktiež uznaných podľa § 58 zákona č. 328/2002 Z. z. ako súčasť služobného pomeru, tak pri výpočte výšky jeho výsluhového dôchodku podľa § 39 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. hodnotených nebolo a ani na určenie výslednej sumy nemalo určite žiadny vplyv, nakoľko ustanovenie § 58 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. upravuje iba to, ktoré doby sa považujú za dobu trvania služobného pomeru rozhodujúcu na vznik nároku na výsluhový dôchodok, avšak z ustanovenia § 39 toho istého zákona je zrejmé, že výsluhový dôchodok mohol byť v čase jeho priznávania vymeraný najviac v sume zodpovedajúcej 30 rokom služby.

13. Vyššie uvedené oprel o závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sk/9/2019 zo dňa 26. februára 2020, v ktorom sa uvádza: „...hoci v tomto rozhodnutí je uvedené, že pre výpočet výsluhového dôchodku bola podľa § 58 zákona č. 328/2002 Z. z. zhodnotená doba trvania služobného pomeru 34 skončených rokov, a že základom pre výpočet výsluhového dôchodku bol služobný plat 22.017 Sk mesačne, z odseku 3 tohto rozhodnutia súčasne vyplýva, že pre výšku výsluhového dôchodku bola v skutočnosti žalobcovi zhodnotená len doba 30 skončených rokov služby. Kým ustanovenie § 58 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. upravuje iba to, ktoré doby sa považujú za dobu trvania služobného pomeru rozhodujúcu na vznik nároku na výsluhový dôchodok, z ustanovenia § 39 tohto zákona je zrejmé, že výsluhový dôchodok môže byť vymeraný najviac v sume zodpovedajúcej 30 rokom služby.“ Podobne aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžsk/97/2017 zo dňa 26. septembra 2018 bol definovaný obsah právnej úpravy podľa § 58 zákona č. 328/2002 Z. z., a to tak, že toto ustanovenie zákona neupravuje zhodnocovanie doby služobného pomeru na výške výsluhového dôchodku. Uvádzal, že už v odvolaní z tohto rozhodnutia NS SR uviedol, že „...ustanovenie § 58 zákona č. 328/2002 Z. z. obsahuje taxatívne vymedzenie dôb, ktoré sa pre vznik nároku na výsluhový dôchodok považujú za

dobu trvania služobného pomeru policajta, ako aj dôb, ktoré sa do celkovej doby trvania služobného pomeru na uvedené účely nezapočítavajú“.

14. Podľa žalobcu, tvrdenie žalovanej, vyplývajúce z potvrdení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ-46.512-8/2013-VZ a č. SPOU-OSZ-46.512-10/2014-VZ, je v rozpore nielen s rozhodnutím MV SR č. p.: SPCOSZ-46.512-1/2011 o priznaní výsluhového dôchodku, ale aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným Najvyšším súdom Slovenskej republiky v skutkovo obdobnej a právne identickej veci v citovanom rozsudku č. k. 9Sk/9/2019 zo dňa 26. februára 2020, pri aplikovaní ustanovení § 39, § 58 a § 60 zákona č. 328/2002 Z. z. v rozhodnutiach Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorými priznávajú výsluhové dôchodky. Odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4So/11/2009, zverejnené v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5/2011 por. č. 59, v ktorom v druhovo podobnej veci bolo uvedené: „Ak doba výkonu služby policajta zakladá nárok na výsluhový dôchodok, nemožno ju hodnotiť pri výpočte výšky starobného dôchodku vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Jej vylúčenie pre zistenie výšky dávky, na ktorú vznikne nárok vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia zodpovedá § 60 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 5 ZoSP. Obdobie výkonu služby policajta, ktoré pre výšku výsluhového dôchodku hodnotiť nemožno, lebo nezaložilo nárok na výsluhový dôchodok alebo nemalo vplyv na jeho výšku však treba hodnotiť vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, lebo inak by časť týchto dôb poistenia nebola hodnotená v žiadnom z týchto systémov.“ Poukazom na vyššie uvedené je podľa žalobcu zrejmé to, že nielen obdobie, ktoré nezaložilo nárok na výsluhový dôchodok, ale aj celé také obdobie, ktoré nemalo vplyv na jeho výšku, je zákonné zhodnotiť vo výške starobného dôchodku. Z citovanej časti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak vyplýva, že aj obdobie jeho služby v rozsahu 9 rokov a 347 dní, z doby služby 39,9506 určenej orgánmi verejnej správy, treba hodnotiť vo všeobecnom systéme t. j. vo výške starobného dôchodku. Navyše žalobca dodal, že započítateľnosť doby 30 ukončených rokov služby je možné odvodiť aj z dôvodovej správy k návrhu Zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov.

15. Žalobca ďalej poukázal na to, že potvrdenia MV SR o dobe jeho služby v rozsahu 41 rokov 71 dní, preukazujú len to, že táto doba je dobou trvania služobného pomeru a preto niet dôvodu, aby si pri zisťovaní doby zhodnotenej na výške jeho výsluhového dôchodku žalovaná nevyžiadala potvrdenie o dobe zhodnotenej na výpočte výšky výsluhového dôchodku. Žalovaná si síce od MV SR vyžiadala potvrdenie o dobe zhodnotenej na priznanie výsluhového dôchodku, avšak v dožiadaní konkrétne nepožiadala, aby MV SR v potvrdení uviedlo aj tú dobu služby, ktorá bola pre výšku výsluhového dôchodku rozhodná a zhodnotená podľa § 39 zák. 328/2002 Z. z.

16. Ďalej má žalobca za to, že výška starobného dôchodku mu bola krátená neprimerane k počtu skončených rokov služby rozhodujúcich a zhodnotených pre výšku sumy priznaného výsluhového dôchodku. Krátenie starobného dôchodku koeficientom, pre výpočet ktorého orgány verejnej správy zobrali do úvahy dobu služobného pomeru, ako zhodnotenú na výsluhový dôchodok v rozsahu 39,9506 rokov, nemá žiadny právny základ a je v rozpore s čl. 33 Dohovoru. Podľa jeho názoru bola účinnosť krátenia jeho starobného dôchodku rozšírená retroaktívne do obdobia pred 1.12.2011, od kedy mu nebola priznaná žiadna iná peňažná dávka sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, v dôsledku čoho závery žalovanej v tomto kontexte uvedené v napadnutom rozhodnutí vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Žalobca namietal, že žalovaná potvrdila rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy, hoci v odôvodnení rozhodnutia ku konkrétnym, podstatným skutkovým a právnym námietkam uvedeným v odvolaní svoj postoj nevyjadrila, dôkazy uvedené v odvolaní nehodnotila, neoponovala im, ani neuviedla právne hodnotenie, prečo nie sú pre rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy a žalovanej významné, a to aj napriek tomu, že zrušujúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sa/2/2021-75 zo dňa 31.08.2022 bola o tom poučená a záväzným pokynom usmernená, čím je rozhodnutie žalovanej nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Vyjadrenie žalovanej

18. Žalovaná vo svojom vyjadrení zo dňa 02.08.2023 uviedla, že podľa rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č.p.: SPC-OSZ-VZ-46.412-1/2011 zo dňa 23. januára 2012 bol žalobcovi podľa § 38, § 39, § 58 a § 60 v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) Zákona č. 328/2002 Z. z. od 1. decembra

2011 priznaný výsluhový dôchodok. Podľa potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ-46.512-8/2013-VZ zo dňa 31. decembra 2013 a č. SPOU-OSZ-46.512-10/2014-VZ zo dňa 18. júla 2014 bola pre nárok na určenie sumy priznanej dávky zhodnotená doba služobného pomeru v rozsahu 41 rokov a 71 dní.

19. Doba služobného pomeru zaradená do kategórie funkcií bola získaná:

- od 1. októbra 1970 do 28. februára 1971 – náhradná vojenská služba (I. kategória funkcií)
- od 1. marca 1971 do 31. decembra 1999 – doba služobného pomeru príslušníka policajného zboru (I. kategória funkcií)
- od 1. januára 2000 do 30. novembra 2011 - služobný pomer príslušníka policajného zboru (III. pracovná kategória)

20. Pretože žalobca získal najmenej 25 rokov obdobia dôchodkového poistenia vrátane doby služby, splnil podmienku nároku na starobný dôchodok v súlade s ustanovením § 274 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení. Starobný dôchodok bol žalobcovi priznaný od 3. septembra 2010 t. j. 3 roky spätne od uplatnenia nároku na starobný dôchodok podľa § 112 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení. Dôchodkový vek žalobca dosiahol dovŕšením 55 roku veku, t. j. 7. septembra 2006.

21. K 7. septembru 2006 žalobca získal 14 251 dní obdobia dôchodkového poistenia. Pri posúdení nároku na dôchodok a určení jeho sumy boli zhodnotené všetky preukázané obdobia dôchodkového poistenia, vrátane dôb ktoré sa za obdobie dôchodkového poistenia podľa Zákona o sociálnom poistení považujú. Získanie ďalšieho obdobia dôchodkového poistenia nebolo preukázané. Na určenie sumy starobného dôchodku bolo hodnotené len obdobie výkonu služby získané do dňa priznania starobného dôchodku.

22. Na výpočet koeficientu krátenia teoretickej sumy dôchodku bolo zhodnotené obdobie výkonu služby v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 26Sa/4/2019 zo dňa 13. januára 2020, čo je v prípade žalobcu 39,9506 rokov, pretože obdobie výkonu služby nepresahuje obdobie výkonu služby získané do dňa priznania starobného dôchodku. Aj podľa názoru krajského súdu, vyjadreného v uvedenom rozsudku, ak obdobie výkonu služby potvrdené Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, ktoré bolo zhodnotené na určenie sumy výsluhového dôchodku je vo väčšom rozsahu, ako je obdobie výkonu služby získané ku dňu priznania starobného dôchodku, na určenie koeficientu krátenia teoretickej sumy dôchodku sa do delenca doplní počet rokov obdobia výkonu služby získanej do dňa priznania starobného dôchodku.

23. Žalovaná trvala na zákonnosti napadnutého rozhodnutia, zastávajúc názor, že nárok žalobcu na starobný dôchodok bol posúdený správne. Žalovaná navrhla, aby správny súd predmetnú žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Replika žalobcu na vyjadrenie žalovanej

24. Žalobca vo svojej replike zo dňa 04.09.2023 uviedol, že podľa jeho názoru z obsahu písomného vyjadrenia žalovanej nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktorými by žalovaná svojou argumentáciou reagovala na konkrétne podstatné skutkové a právne hodnotenia a námietky tvrdené a dôkazmi preukazované v jednotlivých bodoch správnej žaloby.

25. Z vyjadrenia žalovanej nevyplýva hodnotenie právne relevantnej otázky žalobcových legitímnych očakávaní, t. j. na základe ktorých skutkových zistení, akých úvah a právneho hodnotenia, alebo z akých iných legitímnych dôvodov sa pri určovaní jeho starobného dôchodku, pri jeho krátení a určovaní úhrnu doby poistenia žalovaná podstatne odklonila od právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď u iných, konkrétne uvedených žiadateľoch o starobné dôchodky, žalovaná postupovala presne podľa tejto judikatúry. Tento významný odklon žalovaná ani vo svojom vyjadrení, opätovne, nielenže neodôvodnila, ale sa k tomu ani len nevyjadřila.

26. Podľa žalobcu, žalovaná v žalobe odkázané rozhodnutia NS SR pozná, pretože sa v konkrétnych sporoch nimi riadila (napr. č. k.: 7Sk/17/2018 z 26.06.2019, č. k. 9Sk/9/2019 z 26.02.2020, č. k. 9So/236/2016 z 31.10.2018 a č. k. 9So/11/2018 z 24.04.2019), v zmysle ktorých boli starobné dôchodky žiadateľom krátené pomerom 30 rokov služby. V súvislosti s odkazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k určeniu spôsobu výpočtu starobného dôchodku a jeho krátenia pri súbehu starobného a výsluhového dôchodku, žalobca zdôraznil čl. 2 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, podľa ktorého je potrebné uplatňovať princíp právnej istoty, pri ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Žalovaná nemôže mať pochybnosti o tom, že vo svojej rozhodovacej činnosti sú správne orgány zaťažené povinnosťou zohľadniť právne názory vyslovené Najvyšším súdom Slovenskej republiky v jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, ktoré sú im nepochybne známe, či už z iniciatívy účastníkov alebo na základe zásady oficiality, a že je nevyhnutné zabezpečiť právnu istotu v podobe predvídateľnosti rozhodovania v skutkovo a právne obdobných prípadoch.

27. Žalovaná k replike žalobcu nepodala ďalšie vyjadrenie.

Posúdenie opodstatnenosti žaloby - podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov súdom

28. Správny súd v Banskej Bystrici, ako vecne a miestne príslušný správny súd (§ 10 a § 13 ods. 3 SSP) preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 27.04.2023, prvostupňové rozhodnutie rovnakého čísla zo dňa 07.02.2023 a konanie, ktoré im predchádzalo, nielen v rozsahu a z dôvodov uvedených v správnej žalobe, ale v celom rozsahu, keďže ide o sociálnu žalobu fyzickej osoby (§ 134 ods. 2 písm. d) SSP, § 202 ods. 2 a § 203 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pretože je dôvod na zrušenie rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovanej v zmysle § 191 ods. 1 písm. c) SSP - vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho správny súd toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu orgánu žalovanej na ďalšie konanie podľa § 191 ods. 4 SSP.

29. Na prejednanie veci správny súd pojednávanie nenariadil, nakoľko nezistil pre takýto postup žiaden z dôvodov v zmysle § 107 ods. 1 písm. a) až e) SSP. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 18.04.2024 v súlade s § 137 ods. 3 SSP vyvesením jeho skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu po dobu 14 dní, keďže na zverejnený termín vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 137 ods. 4 SSP dňa 04.04.2024 sa nedostavili účastníci konania, ani žiadna verejnosť.

30. Primárne poukazuje správny súd na to, že uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu predchádzal rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sa/2/2021-75 zo dňa 31.08.2022, ktorým správny súd na základe podanej správnej žaloby rozhodol tak, že rozhodnutie žalovaného Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21. októbra 2020 spolu s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X z 25. mája 2020 zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni, ústredie na ďalšie konanie. Rozhodujúcim dôvodom na ich zrušenie bola skutočnosť, že príslušné orgány verejnej správy vo svojich rozhodnutiach neuviedli žiadnu skutkovú a právnu argumentáciu vo vzťahu ku kráteniu starobného dôchodku žalobcu podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru odo dňa jeho priznania (03.09.2010) napriek tomu, že iná peňažná dávka sociálneho zabezpečenia, pokrývajúca tú istú sociálnu udalosť (dovŕšenie dôchodkového veku), a to výsluhový dôchodok mu bol priznaný až od 01.12.2011, a teda ku dňu priznania starobného dôchodku ju nepoberal, pričom táto skutková okolnosť bola pre rozhodnutie vo veci právne významná. Žalovaný sa tiež nijako nevysporiadal so žalobcom namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami ohľadom doby služby, ktorá bola zhodnotená vo výške jeho výsluhového dôchodku podľa potvrdení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 31.12.2013 a zo dňa 18.06.2014, a ktoré boli podľa žalobcu v rozpore s Rozhodnutím o priznaní výsluhového dôchodku zo dňa 23.01.2012 a s § 39 zákona č. 328/2002 Z. z., pričom opäť ide o podstatnú skutkovú otázku majúcu vplyv na rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku. Zostala nezodpovedaná aj právne relevantná otázka legitímnych očakávaní žalobcu, teda posúdenie žalobcom uplatnenej žiadosti o priznanie starobného dôchodku rovnako ako u iných žiadateľov/poistencov za rovnakej/porovnateľnej skutkovej a právnej situácie, vo vzťahu ku ktorej žalobca poukázal na množstvo rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorých niektoré boli aj publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a predstavujú ustálenú súdnu prax, a s ktorou sa mali orgány verejnej správy v súlade s § 209 ods. 4 ZoSP v odôvodnení svojich rozhodnutí vysporiadať. Išlo pritom o skutkové a právne otázky, ktorých spornosť bola v priebehu administratívneho konania známa. Prvostupňový orgán verejnej správy, tak ako aj žalovaný sa v odôvodnení obmedzili len na konštatovanie, že v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý bol zopakovaný v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí správneho súdu sp. zn. 26Sa/4/2019 zo dňa 13.01.2020 použili na výpočet koeficientu pre krátenie sumy starobného dôchodku žalobcu podľa ZoSP dobu služby, ktorú žalobca získal do priznania

starobného dôchodku, teda do 03.09.2010 v rozsahu 39,9506 rokov, čím žalobcovi neposkytli odpoveď na všetky v konaní relevantné (sporné) skutkové a právne otázky, hoci žalobcom bola namietaná aj správnosť skutkových zistení, z ktorých záväzný právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vychádzal (doba služby zhodnotená vo výške výsluhového dôchodku).

31. Správny súd nadväzujúc na argumentáciu správneho súdu obsiahnutú v zrušujúcom rozsudku č. k. 26Sa/2/2021 zo dňa 31.08.2022, ktorého vysloveným právnym názorom bola žalovaná v ďalšom konaní viazaná, konštatuje, že nedostatky vytknuté žalovanej v tomto rozsudku neboli vyčerpávajúcim spôsobom odstránené ani v tu napadnutom rozhodnutí a ani v jemu predchádzajúcom prvostupňovom rozhodnutí. Žalovaná svoju úvahu pri opätovnom rozhodovaní o žiadosti žalobcu vo vzťahu k vytknutým nedostatkom opakovane neuviedla.

32. Správny súd dáva do pozornosti aktuálne závery rozhodovacej praxe Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý v rozsudku sp. zn. 7Ssk/51/2022 zo dňa 31.05.2023 (bod 17) uviedol: „Najvyšší súd v už v citovaných judikátoch R 83/2013 a R 48/2015 vyslovil, že ustanovenie čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 pripúšťa krátenie starobného dôchodku oprávnených osôb, ktorým vznikol nárok aj na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z., to však možno vykonať len primerane k počtu rokov trvania služby vojaka alebo policajta. Tento rozmer aplikácie citovaného ustanovenia vo svojej judikatúre uznal aj Ústavný súd Slovenskej republiky (porov. uznesenie sp. zn. II. ÚS 389/2017). Rovnako rozhodovacia prax tunajšieho súdu prevzala tieto závery (porov. rozsudky sp. zn. 9 Sk 27/2020, 7 Sk 36/2020 alebo 7 Sk 33/2020). To znamená, že pokiaľ poistenec získal aj dobu služby (v Policajnom zbore), aj dobu zamestnania vo všeobecnom systéme, žalovaná musí najskôr vypočítať tzv. teoretickú výšku starobného dôchodku aj so zohľadnením období služby, ktoré by inak nemali byť vôbec zohľadnené (§ 14 ods. 4 zákona č. 100/1988 Zb., resp. aj § 21 ods. 3 cit. zák. v znení účinnom od 1. júla 2003). Rovnako musí tieto obdobia a hrubé zárobky, ktoré počas nich poistenec dosiahol, v súlade s § 12 a 22 cit. zák. zohľadniť pri výpočte priemerného mesačného zárobku a pri určení jeho výmery. Z takto zisteného teoretického starobného dôchodku musí potom žalovaná vypočítať samotný starobný dôchodok vo výške, ktorá pripadá pomerne na doby zamestnania s vylúčením doby služby a na ktorú má poistenec nárok zo systému sociálneho zabezpečenia.“

33. Z citovaného rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR tiež vyplýva, že nárokom, ktorý vzniká, nie je nárok na „teoretickú výšku dôchodku“ so zohľadnením období služby a zárobkov občana za tieto obdobia, ale až nárok na už pomerne krátenú sumu, pretože táto suma predstavuje starobný dôchodok, na ktorý má občan nárok zo systému sociálneho zabezpečenia. To znamená, že žalovaná je povinná vypočítať tento nárok (na starobný dôchodok) k tomu dňu, kedy vznikol, s použitím parametrov účinných k tomuto dňu. Na túto skutočnosť upozornil žalovanú už najvyšší súd v ods. 22 jeho rozsudku sp. zn. 9 Sk 9/2019. Na takto ustálenú teoretickú výšku dôchodku mala žalovaná aplikovať postup podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, a to podľa stavu ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok, teda v tu posudzovanej veci k 7. septembru 2006. Žalovaná mala teda ustáliť celkovú dobu zamestnania žalobcu k tomuto dňu, ako aj celkovú dobu služby v Policajnom zbore, ktorá bola k tomuto dňu zhodnotená na výsluhový dôchodok, a ich pomerom krátiť vypočítanú teoretickú výšku dôchodku. Takto krátená suma potom predstavuje sumu starobného dôchodku, na ktorú žalobcovi vznikol nárok k 7. septembru 2006.

34. Je zrejmé, že Sociálna poisťovňa do vzniku nároku na starobný dôchodok určila jeho sumu vo výške 732,60 eur mesačne. Za obdobie dôchodkového poistenia, vrátane doby služby, ktoré žalobca získal po vzniku nároku na starobný dôchodok, t. j. za obdobie od 7. septembra 2006 do 2. septembra 2010, jeho starobný dôchodok zvýšila o sumu 86,64666 eur, a následne pripočítala ďalšie zvýšenie o 0,5 % za každých 30 dní dôchodkového poistenia získaných po vzniku nároku na dôchodok bez poberania tohto dôchodku, t. j. o 24 % za 1 457 dní dôchodkového poistenia, čo činilo sumu 196,63200 eur. Uvedeným postupom bola suma starobného dôchodku žalobcu podľa ZoSP určená sumou 1 015,8786 eur mesačne, t. j. súčtom súm 732,60 eur, 86,64666 eur a 196,63200 eur. Takto určenú sumu starobného dôchodku žalobcu prvostupňový orgán verejnej správy krátil podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru koeficientom 0,92861300, určeným ako podiel obdobia dôchodkového poistenia 39,9506 rokov získaného v čase služby až k 2. septembru 2010 a 43,0357 rokov úhrnu celkového dôchodkového poistenia získaného taktiež až k 2. septembru 2010.

35. Správny súd zastáva názor, že žalobca dôvodne namietal nesprávnosť použitia úhrnu 43,057 rokov poistenia získaného až k 2. septembru 2010, pretože ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok

v roku 2006 (07.09.2006) žalobca pre aplikáciu čl. 33 ods. 2 Dohovoru nezískal dobu poistenia rozhodnú pre výpočet teoretickej sumy starobného dôchodku úhrnom v takom rozsahu, ale len v rozsahu 39,0439 rokov. Ak žalovaná pre výpočet sumy 732,60 eur (dôchodok patriaci za obdobie poistenia do vzniku nároku na dôchodok do 2. septembra 2006) použila 39,0439 rokov doby poistenia, potom nepostupovala správne, ak pre zníženie tejto sumy (krátením zo súčtu 1015,87866 eur) aplikovala koeficient 0,92861300, ktorý je podielom 39,9506 (doba služby získaná k 2.9.2010) a 43,0357 (doba celková vrátane doby služby získaná k 2.9.2010). Jednotlivé veličiny, ktoré vstúpili do pomeru krátenia teoretickej sumy dôchodku nie sú v tu posudzovanej veci správne. Údaj v menovateli tohto zlomku (43,0357) nemôže byť správny, keďže krátenie sa malo vykonať k 07.09.2006, pričom k tomuto dátumu žalobca určite nebol zamestnaný 43 rokov. Správny súd preto považuje za dôvodnú žalobnú námietku ohľadom nesprávnosti postupu Sociálnej poisťovne pri určení teoretickej sumy starobného dôchodku vo výške 1015,87866 eur ako súčtu uvedených troch súm a aj ohľadom nesprávnosti postupu pri použití dôb poistenia pri aplikácii čl. 33 ods. 2 Dohovoru s odkazom na rozhodnutie sp. zn. 9Sk/9/2019 zo dňa 26.02.2020, ako aj sp. zn. 7Ssk/51/2022 zo dňa 31.05.2023.

36. V zmysle vyššie uvedenej rozhodovacej praxe Najvyššieho správneho súdu SR tzv. teoretickým starobným dôchodkom je suma, ktorú je možné určiť len zhodnotením obdobia dôchodkového poistenia získaného ku dňu vzniku jeho nároku a len takto určenú tzv. teoretickú sumu starobného dôchodku je možné krátiť podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Sumu starobného dôchodku určenú zhodnotením dôchodkového poistenia po vzniku nároku na dôchodok vo výške 86,64 EUR podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru krátiť nie je možné, pretože táto suma nie je súčasťou teoretickej sumy starobného dôchodku, ktorá podlieha kráteniu. Aj pre zvýšenie sumy o 24 % platí obdobné, teda aj na sumu 196,63 eur, ktorá predstavuje súčasť sumy 1.015 eur platí, že ani túto nie je možné krátiť podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru, pretože ani táto nie je súčasťou teoretickej sumy starobného dôchodku. Pre obe uvedené sumy 86,64 eur a 196,63 eur bolo zhodnotených len 3,991 rokov poistenia, po dátume vzniku nároku, teda doba, ktorá nebola zhodnotená pri teoretickej sume starobného dôchodku 732,60 eur. Postup žalovanej, ktorá zvýšenie pripočítala k teoretickej sume starobného dôchodku, potom viedol k tomu, že aj tieto zvýšenia podliehali kráteniu podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Takéto krátenie sa však mohlo vykonať len k 7. septembru 2006 pri zistení, na aký starobný dôchodok žalobcovi vznikol nárok. Na krátenie ďalších nárokov získaných zo samostatných dôb zamestnania po prvom vzniku nároku na starobný dôchodok však už nebol žiaden dôvod.

37. Správny súd má za to, že ani čitateľ v uvedenom zlomku pre ustálenie koeficientu krátenia nie je správny, ak zahŕňa v sebe aj dobu po 07.09.2006. K otázke relevantnosti zhodnotenia doby služby presahujúcej 30 rokov správny súd poukazuje na argumentáciu Najvyššieho správneho súdu SR v rozsudku sp. zn. 7Ssk/51/2022 zo dňa 31.05.2023 (bod 20), v ktorom uviedol, že: „...Najvyšší súd totiž už vo svojom rozsudku sp. zn. 1 So 47/2015 vyslovil opačný názor, teda že pri posudzovaní pomerného zníženia teoretickej sumy dôchodku nie je podstatné, že § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. nepriznáva ďalšie percentuálne zvýšenie výmery výsluhového dôchodku za dobu služby presahujúcu 30 rokov. Rovnaký záver vyjadril ústavný súd v uznesení sp. zn. IV. ÚS 382/2018, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť proti tomuto rozsudku. K § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. ústavný súd výslovne uviedol, že výška výsluhového dôchodku bola a je obmedzená jeho maximálnou výmerou, a nie maximálnou dobou trvania služobného pomeru. Skutočnosť, že toto ustanovenie už nepriznáva ďalšie percentuálne zvýšenie výmery výsluhového dôchodku za dobu služby presahujúcu 30 rokov, nemožno zamieňať so skutočnosťou hodnotenia celkovej výmery doby trvania služobného pomeru ako základu pre jeho výpočet. Z týchto záverov vyšiel aj tunajší súd vo svojom rozsudku sp. zn. 1 So 1/2020, ktorý takisto obstál v prieskume ústavným súdom (porov. uznesenie sp. zn. III. ÚS 283/2022).“

38. Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci správny súd v zmysle § 191 ods. 1 písm. c) SSP napadnuté rozhodnutie generálneho riaditeľa žalovanej zrušil a vec vrátil odvolaciemu orgánu žalovanej na ďalšie konanie podľa § 191 ods. 4 SSP. Keďže nárok na starobný dôchodok vznikol žalobcovi k 7. septembru 2006, v ďalšom konaní k tomuto dňu ustáli výšku tohto nároku (teda sumu starobného dôchodku, na ktorú žalobcovi vznikol nárok). Touto sumou nie je teoretická suma starobného dôchodku, ale až suma získaná krátením podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Pokiaľ zákon upravuje zvyšovanie „starobného dôchodku“, znamená to, že pri zvýšení sa vychádza z tej sumy, na akú žalobcovi skutočne vznikol nárok, zároveň, že pre výpočet zvýšenia starobného dôchodku nie je možné zvyšovať „teoretickú výšku“ starobného dôchodku a tú následne krátiť podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Naopak, pri zvýšení je potrebné vychádzať zo sumy starobného dôchodku tak, na aký vznikol nárok k 7. septembru 2006 (po

vykonanom krátení). Ak bol žalobca zamestnaný aj po vzniku nároku na starobný dôchodok, krátenie ďalších nárokov získaných zo samostatných dôb zamestnania po prvom vzniku nároku na starobný dôchodok už nie je opodstatnené.

39. Úlohou žalovanej v ďalšom konaní bude v intenciách uvedeného právneho názoru správneho súdu i ustálenej judikatúry znovu posúdiť nárok žalobcu na sumu starobného dôchodku a rozhodnúť o jeho žiadosti, svoje rozhodnutie riadne odôvodniť a riadne sa vysporiadať so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a svoju správnu úvahu ktorou bude vedený pri vyhodnocovaní zisteného skutkového stavu riadne odôvodniť s poukazom na aplikované ustanovenia príslušných právnych predpisov s tým, že v zmysle § 191 ods. 6 SSP je orgán verejnej správy v ďalšom konaní právnym názorom súdu viazaný.

40. Správny súd poznamenáva, že nezrušil rozhodnutie správneho orgánu I. stupňa, nakoľko bude na generálnom riaditeľovi žalovanej, aby po posúdení odvolania v kontexte právneho názoru tohto súdu buď on sám zrušil predmetné rozhodnutie, alebo sám vo veci rozhodol.

41. O trovách konania právny súd rozhodol podľa ustanovenia § 167 ods. 1 SSP, v zmysle ktorého úspešnému žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania. V súlade s ustanovením § 175 ods. 2 SSP o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (tohto rozsudku) samostatným uznesením.

#### **Poučenie:**

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 ods. 1 SSP, § 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 3 SSP a contr.).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd – Najvyšší správny súd SR (§ 438 ods. 2 SSP). Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Správnom súde v Banskej Bystrici (§ 444 ods. 1 SSP) v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v potrebnom počte vyhotovení (§ 56 ods. 3 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP, (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

(2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ nemusí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 2 písm. b) SSP).